

Ennemi Public – seizoen 1

5 maart 2017

Het mag dan ondertussen al wel meer dan 20 jaar geleden zijn, de Dutroux-affaire ligt in België nog vers in het geheugen. Misdaad en kinderen zijn sowieso een gevoelige combinatie voor een serie, maar wanneer je je als maker ook nog eens baseert op het Dutroux-verhaal, neem je wel een heel groot risico. Maar Ennemi Public heeft niet voor niets heel wat prijzen gewonnen. Het is één van de beste series die ik ooit gezien heb. Het brengt een genuanceerd verhaal dat prachtig in beeld wordt gebracht zonder te vervallen in platte plots.

De serie komt uit op het moment dat in theorie ook Dutroux zou kunnen vrijkomen. Een gevoelig moment dus, maar tegelijkertijd maakt het de serie nog geloofwaardiger. Vooral omdat er heel wat verhaallijnen inzitten die we in België herkennen. En toch zijn de makers erin geslaagd geen platte weergave te geven van de realiteit, maar een eigen verhaal te brengen. Enemi wil de gelaagdheden van de werkelijkheid blootleggen zonder daarmee in een oppervlakkige aanklacht te willen vervallen.

Elke misdadereeks bevat de nodige clichés. De flik die met zichzelf worstelt en lak heeft aan regels, een personage dat voortdurend naar voren wordt geschoven als verdachte, maar het uiteraard niet heeft gedaan, enz. Ook Ennemi Public is gestart met deze clichés, maar heeft ze weten om te toveren tot een genuanceerd verhaal dat verschillende psychologische lagen bevat. De makers slagen erin om een totaal verhaal van de personages te brengen.

Geen zwart wit verhaal waar het goede duidelijk wordt onderscheiden van het slechte. En evenmin een verhaal waar misdaden zomaar worden goedgepraat met psychologisch gezever. Wel begrijp je als kijker wat mensen drijft om bepaalde acties te ondernemen. Op een heel subtiele manier worden deze diepere lagen verteld. Geen theatrale dialogen, geen onnodig choquerende beelden en geen lege personages.

Voor deze personages zorgden de makers voor een fantastische cast. Stuk voor stuk rasacteurs die hun rol geloofwaardig neerzetten. En ja, natuurlijk worden sommige karaktertrekken wat overbelicht, zijn sommige personages iets té typisch, maar het stoort allerminst en maakt het verhaal af.

Ook filmisch is deze serie een staaltje van kunst met een grote K. Wie het geluid af zet, denkt naar een Scandinavische reeks te kijken. Want dat niveau haalt Ennemi Public zonder enige moeite. De locatie is niet alleen bijzonder mooi gekozen en in beeld gebracht, maar de beelden dragen ook mee het verhaal. En dit wederom op een heel subtiele manier. Idem dito voor de muziek die de serie nog dat laatste extraatje geeft. Geen typische horrormuziek die je bang maakt. Wel muziek die je de scènes nog meer doet voelen zonder dat je dat als kijker beseft.

Kortom, een serie die je op één avond wil uitkijken. Een must voor elke liefhebber van Scandinavische misdadereksen. Ik kan alvast niet wachten op het tweede seizoen dat blijkbaar in de maak is.